

HỒI 454

Ngụy Cung Huyết Chiến

Ngoài trời mưa tuyết tầm tã, trong Hoàng cung nhà Ngụy ánh đèn lại ảm đạm, một đạo nhân ảnh với sức mạnh bùng phát vô cùng vô tận, lóe lên như quỷ mị trên mái ngói, rồi đột nhiên công kích mãnh liệt đám Ngụy quân đuổi theo, kiếm thế lăng lệ, chiêu pháp kỳ ảo. Ngụy quân tuy đông người, lại chiếm được địa lợi nhưng nhất thời không có cách nào khép vòng vây, đành để người đó tung hoành, đến đâu cũng có người trúng kiếm thụ thương ngã xuống.

Nhờ ánh sáng phản chiếu từ mưa tuyết mới thấy đó là một nữ lang xinh đẹp, thủ đoạn tuy độc ác phi thường nhưng mỗi động tác cất tay giơ chân của nàng đều cực kỳ mỹ miều, thanh nhã. Kinh hãi hơn cả là lối tiến thoái của nàng, đều nhằm đúng nhược điểm của đám quân truy đuổi mà thoát ra, giống như đang đánh cờ, mỗi nước đi đều khiến địch thủ không ngờ tới, phải chúm mũi chạy theo.

Võ nghệ của nàng không kém Sư Phi Huyền bao nhiêu, dẫu đang quyết đấu sinh tử vẫn lộ rõ vẻ ung dung thanh nhã, tiêu sái nhẹ nhàng, khiến người khác nhìn mà lóa cả mắt.

“Choang! Choang!”

Hai ngọn trường thương công tới bị nữ lang vung kiếm gạt đi, tiếp đó xoay người lách vào giữa hai địch nhân, tả thủ đâm ra, lần lượt trúng mặt cả hai. Hai gã Ngụy quân đồng thanh hô lên thê thảm, lăn khỏi mái nhà rớt xuống đất.

Ngụy quân hè nhau vung binh khí áp sang, nữ lang búng người lên như cánh chim, xoay mình liên tục ba lần, đáp xuống nóc điện Ngụy chủ. Ba cao thủ quân Ngụy rượt theo sát sạt, chưa kịp đứng vững thì nàng đã nhảy phóc lại, đánh trọng thương một tên, bức hai tên còn lại phải nhảy xuống.

Từ dưới đất và mái nhà lân cận, tên bắn vào nàng như mưa rào.

Nữ lang lại tung mình lên cửa, nhẹ nhẹ nhàng nhàng tránh thoát, rồi đứng thẳng lại trên mái ngói, kéo thành một dải kiếm quang hộ thân, đánh bạt hết màn tên.

Tuy nói là Ngụy quân không đủ nhân thủ, sĩ khí sa sút, nhưng bất luận thân pháp, kiếm thuật, chiến lược của nữ lang đều cao minh đến mức kinh người.

Cung tiền tạm ngừng, ba trăm Ngụy quân bảo vệ Hoàng cung tìm phương tiện leo lên nhà cửa quanh đó, trùng trùng vây chặt Lăng Tiêu điện, nhưng mắt thấy thân thủ cao siêu của nữ lang, không ai dám chắc sẽ cầm chân được nàng. Lại thêm mấy tên mất mạng, không kẻ nào chịu lên mạo hiểm nữa.

Nữ lang đứng trên đỉnh đại điện mỉm cười dưới mưa tuyết, như thiên tiên hạ phàm, xinh đẹp cực độ.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch nấp ngoài xa ngó ngán trước hoa dung và phong thái của nữ lang. Nàng chỉ chừng đôi chín hai mươi tuổi, nõn nà như mẫu đơn thuần được, mái tóc mây đen dài xõa sau lưng, cánh tay phải tung tăng múa trong gió tuyết, tiêu sái cực độ. Thân hình dong dỏng, phong tư mỹ miều, ẩn ước dưới làn mi tú lệ là đôi mắt long lanh đẹp đến mức khiến người nhìn vào nín thở, ánh mắt nhu hòa càng khiến nàng rạng rỡ, sống mũi thẳng thớm cùng cặp môi hồng thắm lúc cười như vẽ, đượm vẻ thơ ngây.

Cánh tay cầm kiếm trắng nuốt, ngón tay dài mảnh, thanh tú mỹ lệ, nếu tách riêng ra nhìn giống cánh tay đang múa trên dây đàn, ai ngờ được khi vung kiếm lại hiểm ác, lão luyện đến vậy.

“Dừng tay!”

Đám Ngụy quân đang do dự không chịu lên mạo hiểm chỉ đợi mỗi câu này, vội vàng nhảy xuống mái nhà thấp hơn quanh chính điện.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, lòng ngùn ngụt cừ hận, giọng nói đó là của Vũ Văn Hóa Cập.

Từ khi tự tay mai táng Phó Quân Sước, hai gã đã ôm lòng thù hận Vũ Văn Hóa Cập sâu sắc. Chẳng qua lúc đó yếu nhược, không dám vọng tưởng báo thù nên đành dùng lý trí áp chế xung động nhưng ý muốn giết Vũ Văn Hóa Cập, trả mỗi huyết cừ Phó Quân Sước hương tiêu ngọc tán năm xưa không lúc nào nguôi thôi thúc trái tim hai gã.

Hiện tại, hai gã đã đủ năng lực cự lại tam đại tông sư, là cao thủ số một số hai trong giới thanh niên, nếu toàn lực tử chiến, dù trong tình hình này cũng nắm chắc tám phần giết được Vũ Văn Hóa Cập, dẫu phải trả bằng sinh mạng, hai gã cũng không hối hận.

Đến giờ hai gã mới chân chính hiểu được địa vị không gì thay thế được của Phó Quân Sước trong lòng mình, càng nung nấu thêm hận thù với Vũ Văn Hóa Cập, kể cả phải dùng hết nước Trường Giang, Hoàng Hà cũng không làm dịu nổi.

Phó Quân Sước đã vì hai gã mà mất mạng, hai gã cũng nguyện đem sinh mệnh ra báo đáp.

Phải giết Vũ Văn Hóa Cập.

Hai gã vừa lộ ra thần thái định xuất thủ, Hầu Hi Bạch kinh hoảng nói: "Hai vị lão ca định đùa chặc! Ngụy binh ngoài kia phải mấy trăm tên, lại có không ít cao thủ, chúng ta giết được bao nhiêu? Chưa biết chừng gặp phải Vũ Văn Thương."

Khấu Trọng đặt tay lên vai Hầu Hi Bạch, dụng lực xiết lại, mỉm cười: "Ban đầu, lão tử nhìn tiểu tử ngươi rất không thuận mắt nhưng giờ thật lòng thích rồi. Hà, đừng vội mừng hay hiểu lầm, đây chỉ là tình cảm giữa bằng hữu với nhau. Lão Bạch! Chỉ bằng chúng ta ước định tại thanh lâu nào đó, đợi bọn ta chặt xong đầu Vũ Văn Hóa Cốt sẽ đến gặp tiểu tử ngươi?" Hầu Hi Bạch chưa kịp trả lời, một giọng nói yêu kiều từ trên nóc cung điện đầy trời gió tuyết cất lên: "Ai nói vậy?" Tuy tròn vành rõ chữ nhưng vẫn lộ rõ khẩu âm ngoại quốc, thành ra một phong cách dị quốc cực kỳ dịu dàng.

Nhất thời Hầu Hi Bạch quên cả đáp lời Khấu Trọng, tâm thần như say, lắc đầu than: "Nghe tiếng là biết người, quả là một giai nhân dị tộc tài mạo song toàn."

Khấu Trọng buông tay khỏi vai gã, quay sang cười với Từ Tử Lăng đang ẩn sau một gốc tùng: "Ta khẳng định tên ngốc này sẽ không đi khỏi, đúng là công cốc."

Từ Tử Lăng nhún vai đáp: "Kệ hần! Chỉ cần hần biết được bốn năm thành của Bất Tử ấn pháp là đã không phụ thịnh danh của Ấn pháp rồi."

Thanh âm của Vũ Văn Hóa Cập từ nội viện ở hậu cung truyền lại, hần tịnh không cố ý cao giọng song từng lời vẫn hết sức rõ ràng, văng vẳng như nói bên tai mỗi người, có thể thấy Băng Huyền Kinh của hần đã luyện đến cảnh giới đẳng phong tạo cực: "Bản nhân là quân chủ Đại Ngụy, cô nương xông vào Hoàng cung, phải chăng coi thường Đại Ngụy bọn ta không người."

Lời lẽ của hần tuy ra vẻ vênh vang, đường hoàng nhưng những người tinh ý một chút đều hiểu hần đã đến hồi kiêu hùng khí đoản, không còn uy thế hét ra lửa như khi phản lại Tùy Đế.

Mỹ nữ Cao Lệ mặc kinh trang dạ hành lúc lắc thân hình mỹ lệ, cười lên trong vắt như tiếng chuông bạc: "Ta là Phó Quân Tường, đệ tử của Cao Lệ Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm, lần này đến đây đòi lại món nợ máu của đại sư tử Phó Quân Sước, Vũ Văn Hóa Cập ngươi có dám tuân theo quy của giang hồ Trung Nguyên, cùng ta đơn đả độc đấu một trận chăng."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy nhiệt huyết dâng trào, như thể đột nhiên gặp được thân nhân máu mủ.

Vũ Văn Hóa Cập trầm mặc, cả tòa Ngụy cung im lặng đến mức có thể nghe được tiếng cây kim rơi xuống, đợi lời phúc đáp của hắn.

"Nhà đột gặp mưa đêm", bên ngoài thất trận, trong nhà lại chạm thích khách, giữa đêm gió tuyết lồng lộng, bầu không khí mật vận trùng trùng vây phủ Ngụy cung.

Giọng Vũ Văn Hóa Cập lại vang lên: "Cô nương đi đi! Nếu là lệnh sư tự thân đến, Vũ Văn Hóa Cập ta nhất định sẽ phụng bồi."

Ba người bọn Khấu Trọng nhìn nhau, lẽ nào một kẻ bá đạo chuyên quyền như Vũ Văn Hóa Cập khi đối mặt với tình cảnh nước mất nhà tan lại đột nhiên đổi tính, chịu thả địch nhân đã sát hại ngàn ấy Ngụy quân như Phó Quân Tường, hắn ăn nói thế nào với thủ hạ?

Phó Quân Tường cười lạnh: "Ta nói cho ngươi rõ, sư tôn đã quyết định Nam hạ Trung thổ, tìm chủ nhân Âm Quý Phái Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tính sổ món nợ cũ, gặp Tân Nhân Ninh Đạo Kỳ linh giáo Tân Thủ Bát Phốc. Phó Quân Tường ta chỉ là tiểu tốt tiên phong, đem cái đầu của Vũ Văn Hóa Cập ngươi tế cờ mở đường, tặng thêm thanh thế cho lão nhân gia."

Bọn Khấu Trọng đều dậy sóng trong lòng, người Hán và người Cao Lệ xưa nay nhiều cừu hận, Phó Dịch Lâm là một trong tam đại tông sư danh chấn thiên hạ, nếu thực sự Nam hạ tất sẽ dấy lên một trường phong vân, khiến Trung Nguyên đang hỗn loạn thêm phần rối rắm.

Cũng có thể người Cao Lệ rắc tâm thừa nước đục thả câu, đổ dầu vào lửa, làm cho Trung Nguyên loạn càng thêm loạn.

Vũ Văn Hóa Cập cười vang: "Cô nương đã muốn tìm chết, Vũ Văn Hóa Cập ta còn biết nói sao?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng từ chỗ ẩn thân bật dậy, tiến lên quát: "Chậm đã! Tối nay đến tìm Vũ Văn Hóa Cập ngươi đòi nợ còn có cả huynh đệ chúng ta."

Hầu Hi Bạch ở phía sau có cảm giác kỳ dị phi thường, trong mắt y, khí thế của Khấu, Từ đột nhiên đạt đến cảnh giới đỉnh cao không thể ước lượng nổi. Mỗi lần tung người đều tránh được hơn mười mũi kinh tiễn bắn tới, đáng vẻ tự tin cực độ, chỉ khi tự tin tuyệt đối mới khiến họ mất khí lực tối thiểu mà vẫn nhẹ nhàng tránh thoát làn mưa tên.

Y cũng tức thì bị ảnh hưởng bởi khí thế đó, lấy Mỹ Nhân phiến ra, tạt ngang chớp nhoáng, tránh thoát ngọn trường mâu đâm vào mặt, hạ xuống bãi cỏ cạnh hành lang, chiết phiến quét chéo, đánh bật một đao chém vào eo lưng, mượn ba thành kinh lực của địch nhân dồn vào Đan Điền hóa thành của mình, Mỹ Nhân phiến lại xòe ra, lướt cùng bộ pháp huyền ảo của y, cắt vào cổ một địch nhân đang từ trên không lao xuống.

Địch nhân bị chiết phiến đánh văng đi, tức thì ô hô ai tai.

Mới xuất thủ y đã dùng đến Bất Tử ấn pháp vừa đạt mức tiểu thành, bởi y hiểu chỉ sử dụng Ấn pháp mới có thể giữ mạng ngũ hầu cùng Khấu, Từ giết Vũ Văn Hóa Cập.

Hầu Hi Bạch chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ vì bằng hữu mà bán mạng, nhưng hiện tại y không thể không làm thế. Bốn người tuyệt không có khả năng địch nổi cao thủ võ lâm đa mưu nhiều kế như Vũ Văn Hóa Cập cùng đám thân binh, đệ tử đông như mây của Vũ Văn phiệt.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cùng Hầu Hi Bạch chiến đấu thảm liệt với địch nhân tại hành lang. Quân Ngụy từ hai cánh đổ lại như thủy triều vô tận. Chỉ có lối đi duy nhất là vượt qua hành lang, rẽ phải sang Lăng Tiêu điện.

Khấu Trọng xuất ra nhất đao đầu tiên đã chặt đứt kiếm của địch nhân rồi thuận đà chém xuống ngực, kẻ tập kích trúng đao ngã xuống, e rằng xuống đến Âm Tào vẫn không hiểu vì sao mất mạng.

Từ Tử Lăng đã nhận thức được thế nào là chiến tranh tàn khốc. Những chiêu thức bình thường vẫn sử dụng trên giang hồ hoàn toàn vô dụng, phương pháp nguyên thủy nhất, trực tiếp nhất, giản đơn nhất mà cũng hiệu quả nhất là giết người và không để bị giết.

Đó là trò chơi tử vong, chỉ xem ai bị thương nặng hơn mà bị loại khỏi vòng chơi thôi.

Không ai tránh khỏi thụ thương! Từ Tử Lăng nghĩ đến đây liền máy động trong lòng, xoay người tiến vào trong địch trận, trên mình tối thiểu cũng trúng hai đao, một mâu nhưng đều bị chân khí hộ thể của gã đẩy bật, quát to: "Thiếu soái! Loại nước nào không mùi?"

Vừa nói gã vừa tung ra hai quyền một cước, ba địch nhân lập tức trúng chiêu ngã xuống. Khấu Trọng cười lớn: “Đương nhiên là nước đang chảy, giống như Bất Tử ấn pháp của Hi Bạch công tử.”

Tiếng Hưu Hi Bạch từ đằng xa vọng lại: “Nội tắc chu thiên chi tạo hóa, ngoại tắc đầu binh chi tuần hoàn, bất tử tại kỳ trung hĩ. Hai vị lão ca, chúng ta có nên cùng hợp lại không?”

Lối dẫn vào chính điện dày đặc Ngụy quân, vây chặt ba cao thủ thanh niên đang cùng chụm lại, binh khí từ bốn phương tám hướng ập tới, khiến ba gã không có thời gian điều tức, mỗi lúc phải ứng phó với nhiều món binh khí hơn, không gian tránh né cũng ngày càng hẹp. Quân Ngụy tuy mới đại bại, sĩ khí xuống thấp nhưng binh thường được huấn luyện nghiêm ngặt, kinh nghiệm tác chiến phong phú, giờ lại trong thời khắc quan hệ đến sinh tử tồn vong nên hợp thành một bức trường thành huyết nhục, liều mạng tấn công điên cuồng.

Ba gã đều có tuyệt kỹ, chiếm được thượng phong, song khí thế này không thể duy trì được lâu, một khi chân khí hồi phục liền tiêu hao ngay, trong tình huống này chân khí của ba gã hao tổn cực nhanh, cộng thêm thụ thương đổ máu, chân nguyên càng mất đi nhanh hơn.

Bởi vậy Hưu Hi Bạch mới đề nghị như thế.

Hợp tất mạnh, chia ra tất yếu!

Từ Tử Lăng quét ra một chuồng, gạt đại phủ của địch nhân, đồng thời xuất Loa Hoàn kinh buộc kẻ đó để hở trung môn, một cước liền tung ra, nhanh như thiểm điện trúng ngực, kinh lực ngọn cước này đủ lực khiến gã dùng phủ ngã xuống, kẹp theo ba tên quân Ngụy khác ngã theo.

Đùi và vai gã bỏng rát, binh khí của quân địch đã đánh trúng, tuy bị chân khí hộ thể đánh bật đi nhưng đang lúc toàn lực tập trung đối phó gã cầm phủ, bị găm sâu nửa thốn, cơ thịt thụ thương.

Cứ đánh thế này không phải là cách, rốt cuộc tất lực kiệt máu khô mà chết.

Từ Tử Lăng quát lớn: “Mái nhà bên trái.”

Gã nghiêng người đập tới, đánh bật hai tên quân Ngụy lăn lông lốc.

Mé trái hành lang là một vườn hoa rộng, lúc này phủ tuyết trắng mềm mại, cả ba lần lượt nhảy xuống.

Đó là bản chất trần trụi của chiến tranh.

Sau lưng Khấu Trọng bỗng rớt, một ngọn trường mâu đánh trúng gã, chưa kịp chạm vào cơ thịt đã bị chân khí hộ thể của gã phản chấn lệch xuống bả vai, chỉ xé rách được y phục. Không phải gã đạt tới cảnh giới đao thương bất nhập mà là kẻ cầm mâu này không đủ tư cách làm gã bị thương.

Trong một hơi thở, Tỉnh Trung Nguyệt đã nhanh nhẹn chém ra mười ba đao, đao thế lăng lệ vô cùng, chân khí trong thể nội sinh sinh bất tức, vô cùng vô tận, mười ba tên địch không may trúng đao mất mạng.

Trong lòng Khấu Trọng tịnh không vui chút nào, nếu được chọn, gã không đời nào giết chết kẻ lao tới đầu tiên, hơn nữa lại không có oán cừu gì. Hảo thủ bên quân địch liên tục từ trên các mái nhà quanh đó nhảy xuống, gia nhập vòng vây, tình huống thảm liệt đến cực điểm, lớp lớp tử thương, máu tươi loang lổ trên mặt tuyết, mạng người hoàn toàn không đáng một xu.

Tỉnh Trung Nguyệt quét một vòng, đao quang lấp lánh, ánh sáng vàng chói lọi, khiến địch nhân tan gan vỡ mật, dạt hết ra. Khấu Trọng cũng thụ thương nhiều chỗ, không kịp vận kinh cầm máu, quát vang một tiếng, người bay theo thanh đao lướt về phía Hầu Hi Bạch, đi đến đâu chỗ đó liền rã ra, không ai kịp hợp lại chặn gã.

Áp lực lên Hầu Hi Bạch lập tức giảm đi, gạt kiếm của địch nhân sang một bên, Mỹ Nhân phiến xòe ra là phe địch có người ngã xuống, tung người thoát khỏi trùng vây, lướt lên đầu Khấu Trọng.

Khấu Trọng vạch trường đao ra, bức địch nhân lùi lại, tung mình lên nắm lấy thắt lưng Hầu Hi Bạch, vừa hết đà thì Hầu Hi Bạch liền kéo gã bay lên lướt tới chỗ Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng thấy hai gã lăng không tới, biết rằng đã đến giây phút sinh tử, liền không lý đến mấy món vũ khí lẩn quẩn quanh mình, đăng thân lao lên, binh khí công tới chỉ xé được y phục của gã, vạch thêm mấy vết máu. Trong tình huống liều thân huyết chiến này, muốn thoát thân tất phải trả giá.

Ba gã hợp lại trên không, Từ Tử Lăng chớp lấy y phục sau lưng Khấu, Hầu, cùng nhanh nhẹn vọt lên mái ngói của lầu phòng bên trái.

Hơn mười địch nhân đang đợi sẵn, một thanh trường đao xuất ra điểm điểm đao quang, đao thế lăng lệ nghênh đón ba gã, tạo thành đòn công kích uy hiếp cực mạnh, ba gã biết đã gặp được cao thủ phe địch.

Từ Tử Lãng quát lớn, lẳng không đổi thế, song thủ tổng kinh lực ra, Khẩu Trọng và Hưu Hi Bạch vội mượn lực bay lên, tránh thoát cây đao lướt lên mái nhà phía trên đám quân địch.

Từ Tử Lãng rút xuống, một khi sa vào vòng vây, một mình khổ chiến thì với võ công của gã cũng đừng hòng dễ dàng thoát thân.

Gã thò ngón cái búng vào đao phong địch nhân, kẻ đó phát giác ngón tay của gã có lực kéo liền rút đao lại, tức thì trúng kế.

Từ Tử Lãng mượn điểm lực kéo ấy mà nhẩy qua đầu địch nhân, an nhiên đáp xuống cạnh Khẩu Trọng và Hưu Hi Bạch. Đồng thời quan sát rõ ràng tình thế.

- o O o -